

8) полишення рускої викладної мови в різбарській шлолі в Коломиї, що перейшла з під «Гуцульської спілки» — на державний етат;

9) наділення стипендіями молодих людей щоби з часом обсадити всі чотири правничі катедри на львівському університеті;

10) сталої, річної субвенції з державних фондів для наук. тов-а ім. Шевченка;

11) продовження стипендії д-рови Зобкови, а наділення стипендією на виїзд за границю д-ра Студинського.

II. Для Буковини:

1) Поділу православної епархії на руску і румунську;

2) видана інструкції Гоєсови, щоби помагав Русинам;

3) окремого інспектора руского для надзору науки рускої мови в школах середних і семінариях;

4) колиб з фондів релігійних буковинських мала бути основана дівоча школа в Чернівцях, то нехай буде (і румунська), чого не домагав ся в державній радї ані Цуркан, ані Гормузакі;

5) основана в Чернівцях 4-клас. народної рускої школи;

6) основана паралельних клас при другій, німецькій гімназії в Чернівцях, що й прирік зробити Мадейський в бюджетовій комісії (без Романчука, який виїхав на той час до Львова примиряти партії і не поставив в бюджетовій комісії ані одного постуляту. — Дещо з сих постулятів подано до публичної відомости в «Руск-ій справ-і» стр. 75. — Прим. Ред.).

(Дальше буде).

Боротьба православія проти катол. Церкви.

(Дальше).

Цікаве було також четверте і п'яте (останнє) засіданє місіонарського зїзду, котрого хід подаємо в головній основі.

Четверте засіданє було присвячене майже виключно докладови про боротьбу з соціалізмом.

Докладчиком по сьому питаню виступив протоєрей Восторгов, який доводив, що соціал-демократія, — явище не релігійне й не моральне, а головним чином веде боротьбу проти духовенства. Щоби бороти ся з соціалізмом, треба видавати книжки і брошури, в яких треба доводити, що ся наука дуже шкідлива для народа, для держави. В боротьбі з соціалізмом треба користуватись послугами патріотичних організацій.

Потім прийнято резолюцію, запропоновану професором варшавського університета Никольским що до боротьби з порнографією і пресою. Постановлено просити царя, щоби ужито найрішучіших заходів в боротьбі з порнографією і пресою, щоби сим захистити дітий церкви від спокуси і невірства.

Нарешті прийнято постанову, зложену протоєреєм Восторговим, про відносини церкви до держави: зміст постанови той, що маніфест 17. цвітня 1905 року про віротерпимість мав всюди шкідливі для православія наслідки, і що сей маніфест зовсім не обмежує колишніх прав церкви, що церква повинна бути незалежною від постанов державної думи й державної ради, а уряд мусить все підтримувати православіє, як грошовими, так і іншими засобами.

На останнім загальнім зібраню членів місіонарського зїзду прочитано кілька докладів протисектантської комісії про нові секти — «Новий Израїль», «Іеговисти» і інші. Всі ті секти мають характер

раціоналістичний, а за останній час, дякуючи зближеню з закордонним протестанством, стали включати до себе «соціалістичні елементи». Зібранє постановило вживати в боротьбі з тими сектами тих самих заходів, що і з іншими сектами (полеміка, протестанські брошури і інші).

Далі читано доклад видавничої комісії про краще і більше наукове виданє місіонарської літератури. З приводу сього протоєрей Буткевич сказав, що сучасна місіонарська література стоїть зовсім не на науковому ґрунті. Синодский місіонар Скворцов повстає проти наукового характеру місіонарської літератури і каже, що наука ніколи не спочувала місіонарській справі і ніколи не кермувала нею.

З приводу сього промовляв і петербурский місіонар д. Боголюбов.

Коли у нас доси, каже оратор, місіонери місіонерствували так собі, навздогад, то тепер треба признати, що така пора вже минула. Нам треба до місіонарської справи впровадити строгую науку, треба органічно сполучити її нашим місіонарским досвідом. З другого боку місіонарська література повинна бути більш різнородною, вона повинна торкати ся всього нашого життя і не мати такого, як тепер, — вузько-спеціального характеру — без ніяких прикмет життя.

Голова зїзду, архієпископ Антоній, доводить, що сучасна богословська наука не має серйозного і корисного значіння; в богословській науці, на думку голови, панує виключно протестантський дух, а всі у нас наукові богословські розправи, звичайно, укладають ся на підставі книжок західних богословів-протестантів.

Потім голова оповістив, що на зїзд подано багато приватних докладів, які через недостачу часу не будуть обмірковувати ся.

В однім докладі оден з сьвященників-місіонерів звертає ся з просьбою, щоби IV місіонарский зїзд настоював на тому, щоби скликано церковний собор.

З приводу сього архієпископ Антоній заявив, що скликанє церковного собора залежить цілком від волі царя; скликаний буде собор, на думку арх. Антонія, тільки тоді, коли буде проведено реформу в духовній школі і в місіонарській справі. Початок визволення православної церкви буде тоді, коли ми повернемось до її минулого ладу. Православна церква тепер не має свого голови-патриарха; у 18 віці царська власть позбавила церкву її голови, тепер таж сама власть повинна її повернути. При сучасних обставинах мріти про скликанє церковного собору не доводити ся.

При кінці зібраня голова зїзду арх. Антоній звернув ся до зібраня з промовою, в якій сказав, що, на єго думку, зїзд все кермував ся наукою і заповітом Христа. «З приємністю я впевнив ся, скінчив голова, що ви всі, отці і братя, маєте віру в Христа; в церкву, і що між нами був Христос».

З ходу розправ місіонарського зїзду бачимо, що деякі визначніші учасники єго, як предсідатель, митрополит Антоній, протоєрей Трач, місіонар Боголюбов і ин. відчувають недостачу справдешнього церковного і християнського духа в урядовім російським чиновничім православію і накликають до реформи. Одначе таки верховодить гадка, щоби гнобленем інших ісповідань і сектантів навертати їх з підмогою сьвітського примусу на православіє.

Тимто цікаво буде подати тут також відозву, з якою звернули ся сектанти до місіонарського зїзду.

«Гурток петербурских сектантів післав київському місіонарскому зїздови таку відозву: «Панове місіонарі! справедливість вимагає, щоби ви, зібравшись

на зїзд обмірковувати долю тих, кого ви звете сектантами, вислухали і їх голос. Через те ми, що належимо до них, і вдаємо ся до вас з отсим листом. Коли ми пригадаєм, скільки наших братів і сестер загинуло від наших утисків, скільки лиха витерпіли і скільки сліз пролили наші матери, жінки в діти, коли ми бачимо, скільки ще й тепер доводить ся терпіти від вас нашим братам і сестрам, коли і на вашому місіонарскому зїзді лунав не тихий голос любови і мира, за винятком «вопіющаго» в пустині митрополита Антонія, а безсоромний закид до боротьби, проклонів, анатем, утисків. В таким питаню, як віра, яка гине від найменшого нечемного доторканя, до неї, коли на вас не зробив і жадного впливу ні заклик вашого архієпископа до миру і любови, ні такий же заклик Вишочайших наказів 17. цвітня і 17. жовтня 1905 року, то, певне, що і на наш заклик до тогож самого, ви не звернете ніякої уваги.

«Через те ми і не будемо турбунати вас подібними «сентиментальностями», як висловив ся оден з близьких до вас по духу літератур (Меншіков—Ред.). Проклинайте, анатемствуйте і гоніть нас, скільки вам загодно. Ми будемо терпіти все те, як і перше терпіли, але знайте, що як перше, ніякі ваші проклони і ніякі утиски не могли застрашати і примусити нас зрадити тій правді, яку Бог нам одкрив, так і тепер вони не тільки не зможуть зробити сього, а навпаки, ще більше одсторонять нас від вас і ще глибшою зроблять безодню між нами й вами.

«В той час, коли ви проклинаєте і анатемствуете, ми чуємо інший голос: з одних і тих самих уст виходять благословенє і прокляте—не треба, брати мої, щоб так було» (Іак. 3. 10).

«Ві йдете шляхом погроз, утисків, а Іван Златоустий пише: «християнам не дозволяють ся поправляти помилки примусом і насильством, але наказано перонанам, словом і тихостою утворювати спасенє людий. Атанасій Олександрійский каже навіть так: «насильство в релігії вчиняє тільки диявол». (Твор. 2 т. 216 стр.). Інші суперечности між вами і давними християнами зазначено в прикладеній до сього, надрукованій в «Словѣ» 15. липця, статі «Голосъ древней церкви въ зациту свободы вѣры», яку і радимо вам прочитати, коли ви бажаєте відати, через що саме ми ухилились від вас і що треба для того, щоби знову алучити нас з вами в одну отару Христову.

«А поки ми, зважаючи на заповіт Христа, молимо Отця Небесного дати нам силу терпіти, вибачати, любити, благословляти тих, що проклинають і гноблять нас і добро діяти їм».

(Дальше буде).

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Адрияна; римо-кат.: Рокд. Пресв. Д. Марії. — В середу: руско-кат.: Сави, Пімана; римо-кат.: Горгонія.

— Богоміє до Гошова. Дня 12. вересня н. ст. уряджує осібним поїздом Кристинопільский монастир оо. Василиян згадає богоміє до Чудотворної Гошівської Матері Божої. Если би проте дехто зі Львова тай околиці ще й тепер бажав взяти участь в тім богомію, то може у Львові на головнім дворці дня 12. вересня рано о годині 7. до учасників сего богомія прилучити ся. Ціна їзди третою класою зі Львова винесе там і назад 4 К 10 с.

Для учасників з околиць, котрі всядуть в Пустомитах 3 К 40 с., в Цирци 3 К 20 с., в Миколаві 2 К 70 с. Билети їзди можна буде дістати на тих стациях, де учасники будуть до поїзду всідати.

— **3 сокіського життя.** Дня 23. серпня отворено нову пожарну філію львівського „Сокола“ в Порічу коло Янова. На се сьвято прибуло зі Львова сімох відпоручників і 23 Соколів з сусідньої Мшани. Мимо підступної агітації со-трудника і агента „Дністра“, які є кацапских „убіждений“, до товариства вписало ся кількадесять членів, найсвідоміших селян разом з війтом і радними. Вчерашної неділі перевів інструктор львівського „Сокола“ курсе пожарництва з членами порічкої філії. Селяни були дуже вдоволені і дуже сердечно працювали львівського делегата, з просьбою, аби частійше навідували ся до них гості зі Львова.

— **Католицке віче** відбуло ся вчера в Румбурзі в північних Чехах при участі поверх 5.000 осіб. На вічу був також бувший президент кабінету гр. Тув. На вічу виголошено реферати: „Папа і цар“, „Католицизм і на родність“ і „Сучасна культурна борба“ і ухвалено багато резолюцій. Того самого дня урядили в Румбурзі соціалісти своє віче і ухвалили протест проти католицкого віча.

— **Молитви в перекладі на українську мову.** „Рідний Край“ подає вістку, що оден сьвященик з Полтавщини, переклав українською мовою 30 молитов, назвавши свою працю „Підмога до сьвідомої молитви“ і посилав сей переклад в синод для розгляду й дозволу до друку. Мова перекладу зрозуміла й добра. До молитов додано заповіді, передмову й попередні відомости, що кождому християнинови знати, вірити й запам'ятати треба.

— **Шкарлятина в Галичині.** До дня 3. с. м. було у Львові 273 недужих на шкарлятину. З тих подужало 17, померло 1 а позістає в ліченю 255. Крім Львова обняті пошестю шкарлятинні отсі села і містечка у східній Галичині: в бобрецькій повіті громада Ходорів; в брідській повіті місто Броди; в бучацькій: Бучач, Лешанці і Пужники; в дрогибицькій: Горюцько; в гусятинській: Копичинці і Зелена; в ярославській: Ярослав, Макин новий і Тухля; в каменецькій: Стоянів і Вербляни; в косівській: Кобаки, Старі Кути і місто Кути; в львівській: Зарудці, Зашків і Винники; в надвірнянській: Делатин і Добротвір; в перемисльській: Поповичі; в перемишлянській: Кореличі; в рогатинській: Бурштин, Демянів і Рогатин; в рудецькій: Грімно, Хишевичі і Коропуж; в сянківській: Белелуя; в тернопільській: Тернопіль і Ладичин; в теребовельській: Могильниця, Сло-

бідка янівська, Ляшківці і Вербівці і в жовківській повіті: Туринка, Жовква і Батятичі.

— **Вибори у Львові.** Нині відбувають ся у Львові вибори посла до держ. ради з I округу. Стають два кандидати: вшехполяк др. Рошковський і руский соціаліст Мик. Ганкевич. Участь голосуючих до полудня не велика голосувало около 800. Всіх виборців в тім окрузі є 2.700.

— **Шкільний рік** в чотирох висших класах середних шкіл у Львові розпочав ся в суботу торжественними богослуженнями в церквах і костелах. В інших класах середних шкіл і в народних і виділових школах розпочне ся наука коло 15. с. м.

— **Міжнародний конгрес морального вихованя.** В Лондоні від 24—29. вересня відбуде ся міжнародний конгрес морального вихованя; покровителями сего конгресу є дванадцять міністрів народної просьвіти, в тім числі й австрійський міністер. В конгресі возьмуть участь представники багатьох університетів, делегати педагогічних товариств та громадські діячі на ниві народної просьвіти. В списі референтів та председателів відділів зустрічають ся імена Ломброза, Бюсона, Гоба, Йодля, Ферстера, Ковалевського та інших.

— **Борба з сухотами.** Хвороба сьхит є дуже страшна для людей. Рік річно нащить вона величезні маси народа, бушує головню між біднішим населенєм, через що й дістала назву „хвороби бідаків“. Число вмираючих на сьхоти не зменшає ся, але росте і то скорше чим само населенє. Оттим то й підносять ся чераз голоси, щоби розпочати борбу з тою страшною пошестю, та треба признати, що в більшости держав остали ся ті голоси „голосом вопіючого в пустині“. Тут і там признають поодинокі держави менші або більші фонди на сю ціль, однакож всюди оказують ся вони невистарчаючими. Найдальше під тим зглядом пішла скандинавська держава Швеція, що призначила 10,810.000 К на заложенє державних лічниць, в яких можна буде помістити 4.600 хорих. На урядженє отже кождої поетелі для хорого винадає коло 2.400 К. А Швеція то велика держава, яка має мільярди доходів, як прим. Австрія. Де там! Се маленький собі, небогатий край, що зовсім не зачисляє ся до т. зв. „великих держав“. Та за те культура там висока, бо підчас як прим. Австрія не дає на борбу з сухотами майже нічо, то бідна Швеція дає 11 мільонів.

— **Цінава книгарня.** „Рада“ приносить такий образок: В курску губернску книгарню заходив покупець. — Будь ласка отсю книжку. — А дозвіл від пана голови управи у вас є? — Дозвіл? Який дозвіл? — А такий дозвіл,

що в нас ні одна книжка без листовного дозволу п. голови не продає ся. Покупець здивований, але єму книжка дуже потрібна, і він простує в губернску земску управу за дозволом. Тут єго жде новий сюприз. — А прошенє ваше деж? — Яке прошенє? — А якже вам дозвіл без прошеня видати? Покупець знову здивований, пише прошенє. — А за відповідю заходьте завтра. — Завтра? Чогож завтра? Я приїзший — мені треба їхати. — Се як собі хочете, а раніш зазтрішнього дня дозвіл не буде зготовлений. Треба ваше прошенє записати у книгу, післати на доклад, по резолюції виготовить ся дозвіл, потім знов записати у книгу. Покупець корить ся; приходить „завтра“. Дозвіл готовий. Він в руках покупця. Біжить він з ним у книгарню. — Ось вам. Давайте книжку. — Почекайте, а гроші? — Ну, звичайно, гроші я вам дам. — Не те. Відобрали ви з каси земскої управи квіток, що ви внесли гроші за книгу? — З каси управи? — Не инакше. У нас такий порядок. Але мені треба їхати, — куди там ще я буду ходити по всяких касах? Відберіть гроші і самі внесете їх в касу. — Не можна. — Покупець плентає ся до каси, звідтіля в бухгалтерію, звідти знов до каси і в третє у книгарню, де єму після двох днів „мандрованя“ продають нарешті потрібну книжку.

— **Дрібні вісти.** У Львові помер в суботу професор політехніки др. Володислав Пілят в 51. р. жия. — В Нідерлїндевізе на Шлезку помер дня 4. с. м. Іван Лаврук, ножівник-механік зі Львова, в 56. р. жия. — В Чернівцях помер Клемєвтий Колаковський, редактор „Gazet-i polsk-oi“. — Міска рада в Києві ухвалила 50.000 рублів на поборюванє холери, яка лучила ся в кільканадцяти випадках.

Оповідки.

— **Репертуар міского театру у Львові.** Нині „Спіритисти“ ком. — Ві второк попол. „Дротар“ оперетка; вечером: „Честь“ ком. Судермана.

— **Вписи до висшого музичного Інститута** ім. Микола Лисенка, відбувають ся кождого дня від год. 10 до 12. перед полуднем і від 4—5. по полудни в льокалі Інститута („Народний Дім“ ул. Театральна 22) II. поверх через галерию на право. Наука розпочинає ся з днем 15. вересня, а уділяють єї професори з державними кваліфікаціями; наука обнимає: гру на фортепяні, на скрипці, сольовий і хоральний спів, теорию, гармонію і історію музики. Ближших поєнєнь мож засягнути в повисших годинах в Інституті а письменно у голови тов-а проф. Волод. Шухевича, Львів, ул. Собісчини 7.

Матеріяли до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Ч. 134.

Лист Осипа Барвіньського до Ізидора Воробкевича,
писаний 20. червня 1869.

(Дальше).

Роздумай, мій Батечку, що я ще молодий, нерозважний, легкодушний, що я мов син твій, котрого батько що разу справляти і карати може, роздумай над сим і невідкидай мене від себе, не карай мене гнівом своїм. Згадай, що и Бог усім прощає, котрі каятця грїхів своїх; згадай, мій дорогий кобзарю, що й Бог прощає тим, котрі хулили ім'я Єго святе, и тих, що будучи в журбі варікали и відказували на Бога, и тих прощає, и сам приказав людям, щоб між собою відпускали оден другому „доми“, урази, та подумай, чи неудоствіби ся я хоть крихітки перебаченя від Тебе? Згадай ще й те, що наша приязнь уже 3 рік триває, а тепер її розірвати? А може у Тебе таке камінне серце, що не хоче учути, не допускає вислухати прозьб Твого колишнього приятеля, и всяка мольба, всяка прозьба відбиває ся від Твого серця, неначе

від твердої скали плачливий голос, та розлягався по між такимиж твердими скалами-горами, як и ся твердь?! О ні! не таке твое серце, не такий Ти завятий, не такий Ти твердий, я знаю, що Ти приймеш моє благання и простиш мині и забудеш усе. И ми пічнемо нове життя, життя згоди и братньої любові віковичіві, нерозривної.

Се усе, що я чую у моім серцю, годі мині вилляти на письмі, але сподіваючись, що Ти уже и з сего пізнаєш моє росковнєня. И дозволиш мині поцілуватись с Тобою в знак згоди и щирости братньої. А тепер, мій любий, коли я удостоюся від Тебе перебачення, звісти хоть двома словами мене и адресуй до Шляхтинець, остатня почта Тернопіль.

Ждучий від Тебе, дуже незабутий, щирого перебачення

Осип Барвіньський.

Львів, 20-го Червця 1869.

Ч. 135.

З листу Осипа Барвіньського до брата Олександра,
пис. 24/6. 1869.

Шрам переводить Богдана Хмельницького Костомарова на німецьке, однакож підчас вакацій, — а у него се дуже вільний час, — сеї книжки мати не буде, бо ся книжка, що

тепер має у себе, єсть з семінарицької бібліотеки. Отже просить тебе, щоби ся удався до Куліша, щоб він був такий добрий и поживив свого екземпляра Костомарового Богдана. Заручити можеш на певно, що перевід буде вірний и в краснім німецькій язичі. Що до напечатаня, то гадаємо просити вперше Цейсберга щоб зарекомендував перед німецькою публікою сего Богдана, а опісля з сею рекомендацією продати котрому липському книгарникові. Ходить тут тільки о текст, т. є Богдана Костомарового, щоб мав звідки переводити.

Ч. 136.

Лист Осипа Барвіньського до Ізид. Воробкевича,
писаний 1. липня 1869.

Друже мій єдиний,
як рідний мій, Братіку!

Написав я до Тебе свій послідний лист, тай схаменувся, що таке вразливе слово написав до Тебе, таке прикре та обурливе слово, від мене ще ніколи до таких людей, як ти, висших и станом и віком и повагою и наукою, написане. Схаменувся я, написавши таке пусте та нерозсудливе до Тебе, мій дорогий приятелю, и свішусь до тебе из отцим писанєм, из отцею просьбою: прости мині за се, як молодому палкому хлопцеві та ще й

— З нинішнім листом висилаємо в світ решту наших відозв. Правда, воно дуже не на часі. Наша суспільність обтяжена різними складками на різні цілі. Але і це не менше важне. Кождий знає, яку важну роль грають всі читальні у Львові, де міщанство зовсім спольщене. Наша читальня на передмістю Личаківським у Львові гуртує ще й діти, котрі залюбки ходять тутки на науку рідної мови та пісні. Воно мале не чує єї, на жаль, вї в дома нї в школі. — Ми свого часу старались о се, щоб на нашім передмістю засновано нам так потрібну дуже руску народну школу. Робили віче — вносили петиції — тай щож? Навіть і відповіді жадної не дістали — пішла петиція до коша. Тому і робота наша іде пиняво — але поступенно і не безкористно. Дітвору горне ся поки що до нас, що і помістити не мож иводї в тісній нашій хатї. А праця тим труднійша, що мусимо боротись з всякими недоборами. Хотячи устроїти яке представленє, концерт чи що пшого, мусимо звертатись до наших противників та проситись у комірне, о винаме хати. Тому читальня наша постановила всіма силами старатись о придбанє своєї хати — бо кождий знає: „В своїй хатї своя правда і сила і воля“. Нехай тому ніхто не відкажесь з присланєм хочби найменшого датку. Поможіть нам тепер — а ми сторицею певно Вам віддамо в праці над нашою меншою братією.

Всім Вп. Добродїям, котрі зложили свої датки на будову дому личаківської Читальні у Львові, складаємо горяче „Спасибіг“, а всіх, котрі промовчали наші відозви і тих, до котрих ще днесь решту відозв посилаємо, просимо, щоб вступили в слїди повисше згаданих Добродїїв. Вказ жертв присланих давнійше і теперішних та стан нашого фонду оповістимо небавом в часописях. — Від Видїлу Читальні „Просьвіти“ на личаківськїм передмістю у Львові.

Наука, штука і література.

— Нові книжки. У Кїві вийшли з друку книжки:

1) *Василь Мова (Лиманський)*. „Старе гнїздо й молоді птахи“. Драматичні образи. Песа ся друкувала ся в минулому році в журналі „Літературно Науковий Вістник“ і се виданє є відбиткою звітти.

2) *С. Черкасенко*. „Хуртовина“, песа на 5 дїй; змістом сеї песи взято бурхливе робітничє жите 1905 та 1906 років.

непорозумівшему твого дорогого писання, про сти миві любий мїй, сердечний мїй!

Моя вина у всьому, се признаюся и про шу тебе вислухати мене та опїсля вже як хоч суди обо мні, тільки, будь ласкав, не гнївайся. Перад твоїм листом отримав я лист з до му мого родинного, котрим я дуже зажурился; пишуть мнї, що брат мїй, Володко, такий хорий, що й докінчувати свій курс правничий не приїде, та просять, щоб я порадивсь єго колегів щоб ту зробити, аби Володко року не втратив. Біжуж я до одного — а він мнї дурниці пляте, біжу до другого, а він теж саме. Розгнїваний приходжу до дому и застаю від Тебе лист, та вичитую, у нїм прикрї мнї слова. Тим тож я так дуже й обрушився та не роздумавши добре над твоїм листом и по писав Бог зна що тай вислав до Тебе.

Не сердьсяж, Братіку мїй єдиний, за такі dicta, щось вичитав у моїм листї до Тебе, а прости як молодому хлопцевї.

На другий день я зовім инакше думав, як у листї до Тебе написав и пїйшов до Редакції та довідавшись, що Вахнянин не на запалїне плуц, а на запалїне горла слабий, вступив я до него и говорив, щоб він твої твори поміщав.

(Дальше буде).

3) *Б. Грінченко*. „Миротворці“, жарт в од ній дїї.

4) *З. Топелїус*. „Пустун Розбишаченко“, казка, переклав Б. Грінченко; вид. „Український учитель“; книжечка ся — відбитка з збірника казочок З. Топелїуса, виданого „Українським Учителем“.

5) В Москві вийшла книжечка *Б. Кистяковського* „Холмщина і Україна“, відбитка з чч. 19 і 20 „Московского Еженедїльника“.

— У Полтаві вийшов з друку другий том творів *Павла Барвінського (Ізраїльтенка)* „Драматичні твори“; тут видруковано осї песи: 1) Каторжна, оригінальна драма у 5 дїях; 2) Антось Дукат, історична драма в 5 дїях і 6 відмінах; 3) Сучасний дон-Кіхот, драма в 5 дїях і 6 відмінах; 4) Енеїда, комічна оперета у 6 дїях і 7 відмінах (по Котляревському).

— „Струна“ збірка поезій *М. С. Кононенка*. Дня 2. с. м. і сего року минуло 25 літ літературної діяльності Мусія Степановича Кононенка. Тепер у Кїві друкує ся з сеї нагоди збірка поезій Кононенка — „Струна“. В збірку увїйдуть красні поезії М. С. Кононенка, що написав він в протязї 25 літ. Книжку видає українське видавництво „Ранок“.

Телеграми

з дня 7. вересня.

Тешин. Вчєра розпочав ся ту польський зїзд католицький.

Париж. Звід Макареши доносять до французских дневників, що віддїл Мтуги, останного каїда, який остав вірний Абдуль Азісови, зі став зовсім розбитий.

Париж. Дневники доносять, що француско-іспанська нота в справі Марокка буде в найблизших днях вручена європейским державам.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і казарна — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 7. с. м.: М. Бранде, Жовква; Ал. Босевич, Говлів нов.; Лев Сигаль, Шумляни; Ів. Левіцький, Тернопіль; Мик. Ткачик, Вілбів; Ст. Левіцький, Козова; Йос. Рїх, Витвиця; о. Л. Волянський, Воля нижна; Кароль Сухий, Прага; Рудольф Ковара, Табор; Мих. Рудяк, Борки малі; Іван Будний, Жовква; др. К. Могильницький, Серет (Буковина); др. Филип Евин, Теребовля; о. Т. Король, Самбір; Ом. Констанкевич, Горлиці; Теод. Яскуляк, Копичинці; о. Пант. Городецький, Чернівці; о. Юліян і Йосиф Фацїевич, Ліцїв; Кирило Фацїевич Стрїльска нові; о. Йосиф Фолис, Сквиливі; др. Данило Стахура, Самбір; Семен Сапрун, Стенятин.

Рідний Край літературний й громадський тижневик, популярно редагований, виходить у Кїві під редакцією О. Косач (Олени Пчілки). Коштує річно 6 рублів, піврічно 3 руб. Адреса: Кїв, Благовіщенська № 97.

Учительки працюючої потребу до одного хлопця III кл. норм. на цілий рік. — *О. І. Стефанчук* в Павенчу, п. Станіславів.

Кураційний і столовий виноград найкрасної якості, щоденно сьвіжо зриваний, 5 кїльограмова пачка franco 3 K 50 сот.

L. Altneu, Versecz 4. Ungarn.

(12—12)

При закупнї товарів просимо покликувати ся на анонси нашої часописи!

Печатки металеві і кавчукові

для урядів парохїяльних, громадских, читальнє, „Соколів“, „Сїчей“, зарядів шкіл ітд. виконує як найліпше, чого доказом численні признаня

Д. Вайс

артистична робітня ритівнича у Львові, ул. Кароля Людвика ч. 29. (Пасаж Оранжа). (18—?)

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицко-рускої фабрики Євгена Білінського в Збаражї.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сєнєві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по сьвященниках.

Держім ся поклик:

Свій до свого!

Працюйте і шлїть!

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові.

приймає вкладки на книжочки щадничї на 4%, удїляє позички на скрипти за інтабуляцією на 6 прц.; і сплату розкладає на 10 до 15 літ (при 30 ратах піврічних вносить рата амортизаційна на капітал і відсотки 5 K 8 сот. від кождих 100 K позички.

Вексїл приймають ся тільки 3 місячні, з 3 підписами, на 6 прц. до 7 прц.

Членами можуть бути позичку і дістати тільки члени обезпеченї в „Дністрі“.

З зисків удїлив „Дністер“ на публичні добродїїні ціли квоту 45.835 корон.

Вкладк	2.795.183 K.
Позички удїлені	3.410.684 K.
Удїли членські	234.398 K.
Цїнні папери	130.452 K.
Фонд резервовий і ниші	46.842 K.
Льокапнї	182.206 K.

Канцелярїї Товариства при ул. Руській ч. 20 отворені перед полуднем від 8—2 год.

Розклад залїзничих поїздів

важний від 1. мая 1908.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Ряшева	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:07	—	2:05	5:57	9:30
Черновець	—	—	—	—	12:20
Станіславова	5:40	—	—	—	—
Коломїї	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Пустомит	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Самбора	8:00	10:30	2:00	—	9:10
Любїня	8:00	10:30	2:00	9:10	—
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:26	1:15	5:00	9:25	10:10†
Брухович	7:10	—	12:40	4:50	8:20
Брухович	8:15	—	—	—	—
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночі
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Ряшева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	7:45	11:10
Черновець	6:10	9:35	2:23	—	10:38
Черновець	—	—	—	—	2:50
Станіславова	—	—	—	2:40	—
Коломїї	—	—	—	6:03	—
Стрия	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Пустомит	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Самбора	6:00	9:05	4:00	—	10:45
Любїня	6:00	9:05	—	4:00	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	7:10	11:35†
Янова	6:58	9:15	1:35†	3:35	6:30
Брухович	7:21	11:05	—	—	—
Брухович	6:14	—	3:35	7:10	11:35†
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15

ЗАМІТКА: Поспїшні поїзди печатанї товстим друком. — Поїзди їдучї лише в недїлі означенї †.

